

Odpovědnost státu za škodu

Vychází-li soud z analogického použití ustanovení zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím o vazbě (§9 odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb.) ve vztahu k tomu, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu řízení zastaveno, byl-li obžaloby zproštěn nebo byla-li věc postoupena jinému orgánu, je takové právní posouzení nesprávné, neboť se promítlo i do nesprávného stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v neprospěch poškozeného žalobce.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn.30 Cdo 5399/2014 ze dne 8.12.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce O. F., zastoupeného Mgr. P.K., advokátem se sídlem v B., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o zaplacení částky 1.826.155,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 27 C 61/2012, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. července 2014, č. j. 28 Co 197/2014-93, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. července 2014, č. j. 28 Co 197/2014-93, se zrušuje a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přiměřeného zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v trestním řízení vedeném u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 90 T C 125/2011 (dále již „původní řízení“) nesprávným úředním postupem soudu spočívajícím v chybném vyznačení právní moci na odsuzujícím rozsudku žalobce, následkem kterého byl žalobce bezdůvodně omezen v osobní svobodě po dobu 233 dnů, a to v období od 14. června 2010 do 3. března 2011.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 (dále již „soud prvního stupně“) ze dne 29. ledna 2014, č. j. 27 C 61/2012-66, byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 256.300,- Kč spolu se zákonným úrokem (výrok I.). Žaloba o zaplacení částky ve výši 1.569.855,- Kč s příslušenstvím byla zamítnuta (výrok II.). Současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení (výrok III.).

Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. června 2005, sp. zn. 90 T 125/2004, odsouzen pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona (dále též „tr. zák.“), za což, jakož i sbíhající trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. písm. a) odst. 3 tr. zák. byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, když výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 4 let. Současně bylo žalobci uloženo, aby ve zkušební době podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil, a zaplatil poškozenému na náhradě škody částku 12.444,- Kč. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. srpna 2005. Usnesením ze dne 31. října 2005 byla žalobci započítána část zkušební doby, takže měla skončit dne 24. února 2009. Dne 6. srpna 2009 byla žalobci zaslána výzva, aby do 1 měsíce soudu doložil úhradu škody poškozenému. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Dne 13. ledna 2010 pak bylo nařazeno veřejné zasedání na 9. února 2010 za účelem rozhodnutí o výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Dne 21. ledna 2010 poškozený sdělil soudu, že mu odsouzený žalobce škodu neuhradil. Veřejné zasedání dne 9. února 2010 se konalo v nepřítomnosti odsouzeného žalobce a po provedeném dokazování bylo vyhlášeno usnesení, že odsouzený žalobce vykoná trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem (dále též „dotčené usnesení“). Na tomto usnesení ze dne 9. února 2010 bylo dne 10. května 2010 vyznačeno, že nabylo právní moci dne 16. dubna 2010. Dne 17. července 2010 byl žalobce policií zadržen a následně byl dodán do

Vazební věznice Brno – Bohunice k výkonu trestu odnětí svobody.

Dne 2. února 2011 podal ministr spravedlnosti stížnost u Nejvyššího soudu pro porušení zákona proti dotčenému usnesení, a to ve prospěch odsouzeného žalobce. Důvodem stížnosti bylo, že byl porušen zákon v neprospěch odsouzeného žalobce tím, že předseda senátu nepředvolal odsouzeného žalobce k veřejnému zasedání, nýbrž ho jen vyrozuměl. A to zvláště za situace, kdy účast odsouzeného žalobce byla nutná k posouzení otázky, zda podle svých sil mohl nahradit škodu, když k tomu soud neprovedl žádné důkazy, ačkoli neuhrazení škody bylo jediným důvodem rozhodnutí.

Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 3. března 2011, sp. zn. 7 Tz 9/2011, byl žalobci až do rozhodnutí o stížnosti přerušen výkon trestu odnětí svobody. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9. března 2011, sp. zn. 7 Tz 9/2011-I., byla stížnost žalobce zamítnuta jako nepřípustná, neboť napadené usnesení soudu Městského soudu v Brně ze dne 9. února 2010, č. j. 90 T 125/2004-183, podle Nejvyššího soudu dosud nenabývalo právní moci. K samotnému doručování Nejvyšší soud konstatoval, že policie již dne 10. srpna 2005 soudu sdělila, že na adrese B. se žalobce nezdržuje, naopak, že bydlí na adrese, kterou i obviněný žalobce opakovaně označil pro účely doručování. Tudíž na prvně označené adrese nemohla nastat fikce doručení a nemohla počnout běžet ani třídní lhůta k podání stížnosti. V případě doručování na adresu B., by sice neoznámení adresy šlo k tíži žalobce, avšak nezanechání výzvy k vyzvednutí zásilky rovněž vylučovalo fikci doručení. Ani na adrese B. nebyl žalobce zastížen, navíc se nejednalo o adresu označenou pro doručování.

Dotčené usnesení pak bylo žalobci doručeno dne 31. března 2011, který prostřednictvím svého obhájce proti němu dodal stížnost dne 1. dubna 2011 a současně doložil úhradu škody poškozenému dne 7. září 2010. Usnesením Krajského soudu v Brně pak bylo dotčené usnesení zrušeno se zdůvodněním, že odsouzený žalobce, byť dodatečně, škodu uhradil a ve zkušební době se žádné další trestné činnosti nedopustil.

Soud prvního stupně věc posoudil podle § 6a, § 13 odst. 1 věta první a § 31a odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění zák. č. [160/2006](#) Sb., (dále jen „OdpŠk“). Uzavřel, že v důsledku nesprávného úředního postupu soudu, který nesprávně vyznačil doložku právní moci na dotčeném usnesení, kterým soud rozhodl, že žalobce jako odsouzený vykoná trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, bylo ve smyslu § 6a OdpŠk porušeno právo žalobce na osobní svobodu tím, že jí byl zbaven a postupem státních orgánů donucen po dobu 233 dnů setrvat ve věznici za podmínek, za kterých se jinak vykonává trest odnětí svobody, ačkoliv výkon jemu uloženého trestu odnětí svobody byl podmíněně odložen na zkušební dobu, která uplynula, a nikdy nebylo pravomocně rozhodnuto, že žalobce tento trest vykoná a i vydané nepravomocné soudní rozhodnutí bylo k podané stížnosti žalobce zrušeno.

Soud prvního stupně se nadále zabýval stanovením formy a výše peněžitého odškodnění. Konstatoval, že mu není známo, že by obdobný případ byl dosud řešen judikaturou vyšších soudů, proto vyšel přiměřeně z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. ledna 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 52/2012 (dále též „R 52/2012“; všechna zde označená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://nsoud.cz>), jímž byla stanovena některá kritéria, která jsou pro určení výše přiměřeného odškodnění při aplikaci čl. 5 odst. 5 Úmluvy relevantní, jakož se v něm Nejvyšší soud vyjádřil i rámcově a obecně k výši peněžité náhrady za nemateriální újmu způsobenou nezákonným omezením osobní svobody ze strany státu v rozmezí 500,- až 1500,- Kč. Nejvyšší soud v citovaném rozsudku považoval za rozhodná kritéria povahu trestní věci, celkovou délku omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby.

Soud prvního stupně zdůraznil, že v projednávané věci nikdy neexistovalo pravomocné rozhodnutí, na základě kterého by žalobce mohl být zbaven svobody. Už tento základní fakt činí posuzovaný případ mnohem závažnější. Z hlediska vymezených kritérií není možno aplikovat kritérium povahy trestní věci, neboť ta je v daném případě irrelevantní. Nelze totiž nijak dovodit, že si žalobce spácháním trestné činnosti zbavení osobní svobody - byť částečně - přivodil, respektive spoluzavinil. Tato okolnost pak také zcela zásadním způsobem zvyšuje nemajetkovou újmu, kterou žalobce utrpěl, a to zejména bezprostředně po zadržení a umístění do věznice, neboť mu vůbec nebyl znám důvod, proč se tak stalo. Jeho situace se dozajista mohla v prvních chvílích jevit jako zcela bezvýchodná. Obdobně museli vnímat situaci žalobce i jeho blízcí, zejména jeho manželka. Na druhé straně soud prvního stupně vzal v úvahu, že žalobce minimálně svým chováním přispěl k okolnostem, které stály na počátku sledu všech událostí, a to zejména tím, že se nezdržoval na adrese, kterou sdělil orgánům činným v trestním řízení pro účely doručování, a změnu adresy neoznámil. Nelze ani pominout, že ve zkušební době škodu poškozenému neuhradil, přičemž se následně ukázalo, byť pod vlivem uvěznění, že bylo v jeho možnostech škodu nahradit. Pokud se týče následků v osobní sféře žalobce, nelze je z provedeného dokazování hodnotit jako mimořádně závažné oproti jiným případům výkonu vazby a trestu odnětí svobody. Za přiměřené zadostiučinění soud prvního stupně považoval za jeden den odnětí svobody částku ve výši 1.500,- Kč, celkem tedy za 233 uvěznění částku ve výši 349.500,- Kč, od které odečetl žalovanou již vyplacené odškodnění žalobci ve výši 93.200,- Kč.

K odvolání žalované Městský soud v Praze (dále již „odvolací soud“) shora v záhlaví citovaným rozsudkem změnil výrokem I. rozsudek soudu prvního stupně, ve vyhovujícím výroku I. o věci samé tak, že zamítl žalobu na zaplacení částky 256.300,- Kč s příslušenstvím. Současně rozhodl o náhradě nákladů před soudy obou stupňů (výrok II.).

Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně. Souhlasil se soudem prvního stupně, že v daném případě podle OdpŠk odpovídá stát i za škodu způsobenou nesprávným vyznačením doložky právní moci na rozhodnutí o vykonání trestu odnětí svobody, následkem čehož byl žalobce uvězněn. Protože zákon tento nárok neupravuje, na rozdíl od soudu prvního stupně vycházel z analogického použití ustanovení zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím o vazbě tomu, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu řízení zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu, podle § 9 odst. 1 OdpŠk.

Odvolací soud se nadále zabýval stanovením výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci, a to z hlediska okolností promítajících se v osobnostní sféře poškozeného, které mají být žalobcem tvrzeny a prokázány. S odkazem na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. června 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a ze dne 10. dubna 2013, sp. zn. 30 Cdo 1964/2012, konstatoval, že dopad uvedených okolností do výše odškodnění je otázkou právního posouzení soudem a že pro tuto újmu se plně uplatní procesní povinnosti a břemena žalobce, včetně důkazního břemene. Těmito okolnostmi jsou v daném případě zejména okolnosti vydání usnesení o přeměně trestu, projevující se například ve zjištění, že bylo proti poškozenému vydáno zjevně bezdůvodně (v takovém případě bude poškozený uvedené rozhodnutí vnímat obzvlášť úkorně).

Odvolací soud vycházel z úvahy, že při posuzování, zda v tomto případě použít sazbu stanovenou za jeden den výkonu trestu při dolní hranici (jak učinila žalovaná) nebo při horní hranici (jak učinil soud prvního stupně), je nutno přihlídnout ke všemu, co v původním řízení vyšlo najevo, tedy i ke zjištění, jaký příjem dosahoval žalobce před omezením osobní svobody, s přihlídnutím k jeho vzdělání a kvalifikaci, zda měl vyživovací povinnost k jiným osobám, i to, zda mu reálně hrozil výkon trestu odnětí svobody.

Dovodil, že žalobce netvrdil výši svého příjmu a jeho manželka vypověděla, že od roku 2008, kdy se seznámily, byl žalobce bez stálého zaměstnání, neboť byl bez vzdělání a již vyššího věku, jeho

měsíční příjem se pohyboval kolem 1.000,- Kč a kromě věci osobní potřeby neměl žádný majetek vyšší hodnoty. Náhradu škody 12.500,- Kč poškozenému uhradila ona. Nebylo zjištěno, že žalobce měl zákonnou vyživovací povinnost k jiné osobě. To, že mu hrozí výkon odloženého trestu odnětí svobody, mohl žalobce očekávat, když neplnil podmínky odkladu zejména tím, že neuhradil ani poměrnou částku náhrady škody poškozenému. Žalobce tudíž nemohl být traumatizován a pociťovat újmu jako osoba bezúhonná. Nebylo zjištěno, že by proti žalobci bylo vydáno rozhodnutí o vykonání trestu zjevně bezdůvodně a s cílem ho poškodit. Jestliže žalobce neměl vyživovací povinnost k nezaopatřeným dětem ani se nestaral o jiné členy rodiny, nevydělával, nikdy nedosahoval vyššího příjmu, nemohl být také zvýšeně traumatizován, že nevydělával peníze a že jsou tu osoby na něm závislé a zůstaly bez podpory. Tyto okolnosti tudíž nejsou v jeho prospěch a nehrají proto, aby byla použita sazba za jeden den výkonu trestu v horní hranici, když nelze dovést vyšší míru intenzity negativního vnímání žalobce. Zjištění okolností nebyly mimořádně závažné oproti jiným případům výkonu vazby, či trestu a není přiléhavé hodnotit při zvažování následků, k nimž došlo (mělo dojít) v osobnostní sféře poškozené osoby, je vyšší sazbou 1.500,- Kč za jeden den zbavení svobody, celkem za 233 dnů 349.500,- Kč. Odvolací námitky žalované jsou proto důvodné. Odvolací soud nabyl přesvědčení, že žalovanou vyplacené odškodnění žalobci ve výši 93.200,- Kč je přiměřené a požadavkům spravedlnosti odpovídající zadostiučinění“

Na uplatněný nárok na zadostiučinění za nemajetnou újmu žalobci žalovaná zaplatila celkovou částku 93.200,- Kč, která odpovídá částce 400,- Kč za každý den omezení osobní svobody. Odvolací soud shledal důvodnost uplatněného nároku žalobcem, a proto se dále zabýval stanovením jeho výše. Dospěl k závěru, že žalovanou vyplacené odškodnění žalobci ve výši 93.200,- Kč je (požadavkům spravedlnosti) odpovídající zadostiučinění. Odvolací soud v odůvodnění písemného vyhotovení svého rozsudku pak podrobně vyložil, k jakým okolnostem při rozhodování přihlédl a proč se neztotožnil s právním posouzením věci (stran výše zadostiučinění) se soudem prvního stupně.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „dovolatel“) dovolání. Dovolatel jeho přípustnost dovozuje z § 237 o. s. ř. s tím, že dovolací důvod spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

Dovolatel spatřuje přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí ve skutečnosti, že v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena otázka postupu při stanovení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou částečným vykonáním podmíněně odloženého trestu odnětí svobody při neexistenci soudního rozhodnutí o vykonání takového trestu.

Dovolatel namítá, že projednávaný případ je atypický a zcela odlišný od dosud posuzovaných případů zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou výkonem vazby, který vždy předcházelo rozhodnutí o vzetí do vazby. V daném případě pravomocné rozhodnutí o vykonání trestu odnětí svobody, který mu byl podmíněně odložen, vůbec neexistovalo, takže již samotné zadržení žalobce, stejně jako jeho následné dodání do výkonu trestu, není možné hodnotit jinak, než jako protiprávní (nezákonný) akt. Odvolací soud vůbec nezohlednil základní relevantní kritéria pro posouzení závažnosti vzniklé újmy, zejména kritérium celkové délky nezákonného a bezdůvodného omezení osobní svobody žalobce. Dále dovolatel polemizuje se závěry odvolacího soudu ohledně stanovení výše přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Dovolatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) konstatuje, že dovolání proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno včas, osobou oprávněnou (účastníkem řízení), v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.). Dovolání je přípustné a důvodné.

Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř, neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení dovolatelem uplatněné otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to ohledně postupu soudu při stanovení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou částečným vykonáním podmíněně odloženého trestu odnětí svobody při neexistenci soudního rozhodnutí o vykonání takového trestu dle OdpŠk.

Ačkoli soudní praxe uplatněnou právní otázku neřeší, doktrína zastává stanovisko, že výkon vazby bez soudního rozhodnutí o vzetí do vazby se posoudí podle § 6a OdpŠk. Dovojuje, že podle čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „EÚLP“) nikdo nesmí být zbaven svobody kromě případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem.

Právě ustanovením čl. 5 odst. 5 EÚLP je podle důvodové zprávy k zákonu č. [160/2006 Sb.](#) motivováno doplnění zákonné úpravy o výslovnou garanci odškodnění případů porušení práva na osobní svobodu. Dosavadní úprava jeho požadavkům nevyhovovala, což je dokládáno i rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva (dále již „ESLP“) ze dne 22. června 2004 ve věci Pavletić proti Slovensku. Vedle případů vzetí do vazby, aniž trestní stíhání skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, jak je upravuje § 9 ve spojení s § 12 OdpŠk, by tak měl být dán prostor i pro odškodnění tehdy, bylo-li rozhodnutí o vzetí do vazby zrušeno či změněno pro nezákonnost, a to bez ohledu na výsledek trestního stíhání (uplatní se režim ustanovení § 8 OdpŠk). Tomu odpovídá i vložení slova „také“ do textu § 9 odst. 1 OdpŠk, jímž se zvýrazňuje speciální charakter tohoto ustanovení vůči obecnému pravidlu, že nezákonné omezení osobní svobody má být odškodňováno z titulu nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu. Sem spadá i již dřívější judikaturou dovozovaná odpovědnost státu za nesprávný úřední postup spočívající v ponechání odsouzeného ve výkonu trestu nad výměru stanovenou rozsudkem nebo např. výkon vazby bez soudního rozhodnutí o vzetí do vazby (srov. Vojtek, P.: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 85 až 86).

Z hlediska výše uvedeného dovolací soud považuje za správný závěr soudu prvního stupně, podle kterého bylo ve smyslu § 6a OdpŠk v daném případě porušeno právo žalobce na osobní svobodu tím, že jí byl zbaven a postupem státních orgánů donucen po dobu 233 dnů setrvat ve věznicí za podmínek, za kterých se jinak vykonává trest odnětí svobody, ačkoli výkon jemu uloženého trestu odnětí svobody byl podmíněně odložen na zkušební dobu, která uplynula, a nikdy nebylo pravomocně rozhodnuto, že žalobce tento trest vykoná a i vydané nepravomocné soudní rozhodnutí bylo k podané stížnosti žalobce zrušeno.

Se soudem prvního stupně lze souhlasit i v tom směru, že už sám fakt, že v daném případě nebylo nikdy pravomocně rozhodnuto, že žalobce trest odnětí svobody vykoná, činí projednávanou věc mnohem závažnější, než případ, kdy poškozená osoba byla zbavena osobní svobody v důsledku rozhodnutí o vazbě, které v době svého vydání splňovalo veškeré zákonné předpoklady pro vydání, avšak v důsledku pozdějšího pravomocného rozhodnutí zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby založily odpovědnost státu. Nelze totiž nijak dovést, že si žalobce spácháním trestné činnosti zbavení osobní svobody - byť částečně - přivodil, respektive spoluzavinil. Tato okolnost zcela zásadním způsobem zvyšuje nemajetkovou újmu, kterou žalobce utrpěl, neboť mu vůbec nebyl znám důvod, proč se tak stalo.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně vycházel z analogického použití ustanovení zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím o vazbě tomu, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu řízení zastaveno, byl-li obžaloby zproštěn nebo byla-li věc postoupena jinému orgánu, podle § 9 odst. 1 OdpŠk, je takové právní posouzení nesprávné, neboť se promítlo i do nesprávného stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v neprospěch poškozeného žalobce.

Nesprávné je proto právní posouzení odvolacího soudu, když dovedl, „že nebylo zjištěno, že by proti žalobci bylo vydáno rozhodnutí o vykonání trestu zjevně bezdůvodně“, když v daném případě nebylo nikdy pravomocně rozhodnuto, že žalobce trest odnětí svobody vykoná. Odvolací soud dovedl nesprávný právní závěr i o tom, že „žalobce mohl očekávat, že mu hrozí výkon odloženého trestu odnětí svobody, když neplnil podmínky odkladu zejména tím, že neuhradil ani poměrnou částku náhrady škody poškozenému s tím, že žalobce tudíž nemohl být traumatizován“, neboť v původním řízení nebyly v důsledku předmětného procesního pochybení zjišťovány důvody neuhrazení škody žalobcem.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud nepostupoval podle dovolacím soudem shora vyjádřených zásad, shledává dovolací soud postup odvolacího soudu při stanovení výše zadostiučinění nesprávným a přiznané zadostiučinění v konečném výsledku nepřiměřeně nízkým.

V důsledku nesprávného právního názoru odvolacího soudu nebyly rovněž dokazováním zjištěny všechny skutečnosti významné pro posouzení věci, a napadené rozhodnutí je proto neúplné, a tudíž nesprávné.

Z uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek odvolacího soudu spočívá z hlediska uplatněného dovolacího důvodu na nesprávném právním posouzení věci; Nejvyšší soud proto napadený rozsudek podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

Nebylo tedy zjišťováno, z jakých důvodů dovolatel svou povinnost nahradit škodu nesplnil a zda bylo v jeho možnostech škodu v průběhu zkušební doby nahradit. Jakkoli nelze vyloučit, aby si otázku uplatnění podmínek pro výkon podmíněně odloženého trestu posoudil soud v civilním řízení, nelze odhlédnout od toho, že okolnosti rozhodné pro výkon podmíněně odloženého trestu zkoumá trestní soud z úřední povinnosti. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně splnění podmínek pro výkon daného trestu proto i v civilním řízení musí tížit stát, nikoli dovolatele. Pokud žalovaná ke své obraně tvrdila, že si dovolatel výkon trestu odnětí svobody zavinil sám, je na ní tvrdit a prokázat, že škodu uloženou mu k náhradě nahradit po dobu plynutí zkušební doby mohl, stejně jako tvrdit a prokázat případné další okolnosti odůvodňující výkon podmíněně odloženého trestu. K tomu by měla být žalovaná vyzvána podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)